

Baka István

Kerti óda

Giliszták, eleven, tekerő
cipőfűzők, ti! a rögök
bakancsát hogy tartjátok össze?
Hogy szét nem mállott még a föld,

s fák lépegetnek benne nyárba
tavaszból s őszből tél fele,
rózsás zsinórok, hála, hála
tinéktek! ezzel van tele

a szívem, míg a kertet ásom,
miközben tűz reám a nap,
s eszembe villan — tán a mennybolt
gilisztái a sugarak, —

a kékséget furkálva egyre
(ezért oly porhanyós a lég)
lehullnak végül fára, gyepre,
és féreg-testük ott elég.

Elégedett az égi kertész,
és tán a mennyek susztere
is, ki a legfénylőbb sugárral
Isten bakancsát fűzi be.

Égi zsebóra

Ha felpattan a nappal nikkeles
hátlapja, és elénk tárul az égi
zsebóra: csillag-fogaskerekek,
tejút-rugók villódnak; s nézi, nézi

az Órásmester, felesippentve, mint
lupét, a Holdat; s én is idelelné
találgatom — mért késik vagy siet?
Mint hidegben a sínek, a Jelen

miért húzódik össze, míg a Múlt
habzó teje a lábasból kifut,
és rákozomál a Jövő plattnijára, —
kapargathatod késsel is, hiába.

Felpattintja a nappal nikkeles
hátlapját Isten, kezébe veszi
a kronométert, piszkálgatja, majd
fejét csóválja, és zsebre teszi.

S a dohánymorzsák, a papírparázs-
égette fekete lyukak között
ketyeg a Menny, s ide-oda gurul
Jézuska üveggolyója: a Föld.